

Moder Vasilia från Bebådelsens kloster i London insomnat den 6/19 februari 2013

Moder Vasilia föddes i Palestina och tillbringade sin barndom i den Heliga Staden Jerusalem, bara ett stenkast från Kristi grav. Vid tio års ålder skickades hon till den ortodoxa internatskolan i Betania. Det var den enda ortodoxa skolan i området på den tiden. Dessa två faktorer blev katalysatorerna som formade och upprätthöll henne under sjuttio års klosterliv i Bebådelsens kloster. Klostret grundades av vår älskade Ärkebiskop Johannes (Maximovitch), nu vår himmelske välgörare Den Helige Johannes av Shanghai och San Francisco.

Moder Vasilia står närmast Biskop Ambrosios på hans vänstra sida.

Den helige Johannes (Maximovitch) tillsammans med Abbedissa Elisabeth i klostrets första, tillfälliga lokaler i London, 1955.

Theotokos' Bebådelsens nunnekloster i London.

Moder Vasilia var en mångbegåvad person med kreativitet, talang för det mekaniska och med en konstnärlig ådra. Hon använde sina begåvningar till fullo, både praktiskt genom att vara personen som upprätthöll klostret, men också genom att flitigt utsmycka och försköna Guds hus och gudstjänsterna. Hon hade fått lydnaden att vara *Panomarka* (sakristan) och utförde den lydnaden med djup kärlek och hängivenhet. Genom åren har många präster celebrerat i klostret, från nyvigda diakoner till metropoliter, unga och gamla, både sjuka och friska. Många lovordade henne för hennes vänlighet, hjälp och uppmärksamhet på liturgiska detaljer. En äldre rysk präst, Fader Cheremeteev, skrev till henne för att tacka henne: ”Jag

kunde inte celebrera om inte du var med och hjälpte mig”.

Som individ hade hon en gnista som förmodligen gjorde henne ihågkommen som ”den stygga”, men som också gjorde att folk tyckte om henne. Hon var alltid mycket rättfram mot människor. Privat var hon mycket reserverad och undvek uppmärksamhet.

Dålig hälsa var något som hon lidit av sedan sin barndom och genom åren utvecklade hon ett antal kroniska sjukdomar, som krävde regelbunden kontroll och sjukhusbesök. Hon bar detta kors tålmodigt och ståndaktigt och klagade aldrig. Hon deltog i gudstjänster ända till slutet av förra året, då hennes sjukdom till slut tog vinden ur hennes segel och hon kunde inte längre fysiskt utföra sina plikter.

Begravningen ägde rum en vecka efter hennes insomnande. Den förväntades av Biskop Ambrosios tillsammans med det lokala prästerskapet. Närvarande vid begravningen var hennes bror, Musa, läkare och sjuksköterskor som hade vårdat henne och många vänner som hade rest långt för att ta farväl av en älskad vän.

Hon lades till sin sista vila bredvid sin älskade Abbedissa Elisabeth och sin biologiska syster Susanna (Abbedissa Serafima). Må hennes själ vila i frid och hennes minne vara evigt!

